

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 marca 2017 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku Wydział II Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Piotrkowska

Protokolant: Katarzyna Nowopolska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej G.-Ś. w G. E. T.

po rozpoznaniu w dniach: 23 lutego 2016 roku, 17 marca 2016 roku, 11 kwietnia 2016 roku, 19 maja 2016 roku, 2 czerwca 2016 roku, 4 lipca 2016 roku, 26 lipca 2016 roku, 1 września 2016 roku, 13 października 2016 roku, 24 listopada 2016 roku, 9 stycznia 2017 roku, 28 lutego 2017 roku i 16 marca 2017 roku na rozprawie sprawy:

- 1) **R. P.**, syna J. i M. z domu K., urodzonego dnia (...) w G.,
- 2) **A. K. (1)**, córki T. i K. z domu M., urodzonej dnia (...) w G.

oskarżonych o to, że:

I. w dniu 07.06.2011 r. w G. działając wspólnie i w porozumieniu (w tym z inną nie ustaloną osobą co do której wyłączono materiały do odrębnego postępowania) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz w celu uzyskania kredytu po uprzednim podrobieniu (R. P. podrobił) w celu użycia za autentyczny (dokument) podpis na umowie o przyznanie limitu kredytowego i umowy o wydanie i korzystanie z karty kredytowej, tabeli opłat i prowizji, potwierdzenia danych do wniosku nr (...) (podrabiając na w/w dokumentach podpis W. P.) i przedłożył w/w dokumenty, a także w celu uzyskania kredytu przedłożył podrobione pisemne zaświadczenie o fakcie jego zatrudnienia na umowę o pracę na czas nieokreślony jak i osiągniętych dochodów (z podrobionymi przez inne osoby podpisami R. B., J. K. oraz podrobiona pieczęć zakładu pracy) z tym, że A. K. (1) jako pracownik banku przyjęła w/w dokumenty w celu uzyskania kredytu dla R. P. i doprowadzili do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) Bank (...) S.A. (poprzednia nazwa (...) Bank S.A.) poprzez wprowadzenie w błąd co do tożsamości osoby podpisującej jak i zamiaru wywiązania się z zawartej umowy, na kwotę strat – nie mniejszą niż 5.000 zł

- tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. (wobec R. P.)
- tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. (wobec A. K. (1))

- 3) **J. L.**, syna J. i B. z domu K. urodzonego dnia (...) w G.

oskarżonego o to, że:

II. w dniu 18.05.2011r. w G. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami (w tym z nieustaloną osobą co do której wyłączono materiały sprawy do prowadzenia w odrębnym postępowaniu) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej po uprzednim podrobieniu zaświadczenia o dochodach wystawionego na nazwisko Ł. P. (pieczęć firmowa, podpis Ł. P.) przedłożył w/w dokument (z

podrobionym przez inną osobę odpisem Marii Kopeć i Piotra Szczepańskiego) i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Credit Agricole Polska S.A. (poprzednia nazwa Lukas Bank S.A.) poprzez wprowadzenie w błąd co do tożsamości osoby podpisującej umowę o przyznanie limitu kredytowego nr 1014945010009224 i umowy o wydanie i korzystanie z karty kredytowej, tabelę opłat i prowizji, potwierdzenia danych do wniosku (podrabiając na w/w dokumentach podpis Ł. P.) jak i zamiaru wywiązania się z zawartej umowy, na kwotę nie mniejszą niż 3.800,00 zł – przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się po odbyciu w okresie od 08.05.2007r. do 31.12.08 r. kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Gdańsku III Wydział Karny z dnia 27.07.2004r sygn. akt III K 449/04 za przestępstwo podobne (art. 280 § 1 k.k.)

– tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

III. w dniu 23.05.2011r. w G. działając w zamiarze aby inną nieustalona osoba (co do której materiały wyłączono do prowadzenia w odrębnym postępowaniu) dokonała czynu zabronionego polegającego na wyłudzeniu kredytu bankowego z (...) Bank (...) S.A. (poprzednia nazwa (...) Bank S.A) przez w celu uzyskania dla tej osoby kredytu w kwocie nie mniejszej niż 4.700,00 zł swoim zachowaniem ułatwił jego popełnienie poprzez podrobienie (w celu użycia za autentyczny dokument) podpisu o treści R. J.

(w miejscu podpis w rubryce kierownik zakładu pracy lub inną osobą przez niego upoważnioną) na zaświadczeniu o zarobkach wystawionego na nazwisko M. D., który to podrobiony dokument jako autentyczny został następnie przedłożony przy podpisywaniu umowy o przyznanie limitu kredytowego i umowy o wydanie i korzystanie z karty kredytowej na nazwisko M. D. - przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się po odbyciu

w okresie w okresie od 08.05.2007r. do 31.12.08 r. kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Gdańsku III Wydział Karny z dnia 27.07.2004r sygn. akt III K 449/04 za przestępstwo podobne (art. 280 § 1 k.k.)

– tj. o przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

4) **D. C.**, syna M. i L. z domu S., urodzonego dnia 21 stycznia 1982 r. w W.

oskarżonego o to, że:

IV. w dniu 13.05.2011r. w G. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami (co do których toczy się odrębne postępowanie) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej po uprzednim podrobieniu podpisu S. E. na dokumencie

- umowa o przyznanie limitu kredytowego nr (...)
- umowa o wydanie i korzystanie z karty kredytowej MasterCard
- potwierdzenia danych do wniosku
- umowy pożyczki gotówkowej nr (...)
- załącznik nr 1 tabela opłat i prowizji
- wypłata kwoty pożyczki KW

przedłożył w/w dokumenty i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) Bank (...) S.A. (poprzednia nazwa (...) Bank S.A.) poprzez wprowadzenie w błąd co do tożsamości osoby podpisującej umowę o przyznanie limitu kredytowego i umowy

o wydanie i korzystanie z karty kredytowej, tabelę opłat o prowizji, potwierdzenie danych do wniosku (podrabiając na w/w dokumentach podpis S. E.) jak i zamiaru wywiązania się z zawartej umowy, a także przedłożył uprzednio podrobione przez inną osobę zaświadczenie o zatrudnieniu datowanego na 12.05.2011r. (podpis o treści Ł. oraz zapisy

cyfrowo-literowe) na kwotę nie mniejszą niż 8.000 zł, przy czym zarzucanego mu przestępstwa dopuścił się po odbyciu kary pozbawienia wolności w okresie od 02.12.2008r. do 09.08.2009r. orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk Południe w Gdańsku VIII Wydział Karny sygn. akt VIII K 476/06 z dnia 05.09.2006r. (za przestępstwo z art. 278 § 1 k.k.)

- tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

V. w okresie 27.06.2011r. w G. działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą (co do której toczy się odrębne postępowanie) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) S.A. (poprzednia nazwa (...) Sp.

z o.o.) z siedzibą w W. przy zawieraniu umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...), (...), (...) – na telefony

- m-ki S. (...) G. T. o wartości nie mniejszej niż 2.569,00 zł
- m-ki S. (...) o wartości nie mniejszej niż 2.639,00 zł
- m-ki N. (...) o wartości nie mniejszej niż 2.469,00 zł

w postaci podrobienia podpisów K. S. (1) na w/w umowach oraz na oświadczeniu dla klienta biznesowego, oryginałe potwierdzenia odbioru przesyłki kurierskiej, a także na posłużeniu się podrobioną pieczętką firmową w formie jej umieszczenia na w/w dokumentach poprzez wprowadzenie w błąd co do tożsamości osoby zawierającej umowy oraz zamiaru wywiązania się ze spłaty zaciągniętych zobowiązań o łącznej wartości strat na kwotę nie mniejszą niż 8.810,27 zł (w tym z tytułu niezapłaconych faktur) przy czym zarzucanego mu przestępstwa dopuścił się po odbyciu kary pozbawienia wolności w okresie od 02.12.2008r. do 09.08.2009r. orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk Południe

w G. VIII Wydział Karny sygn. akt VIII K 476/06 z dnia 05.09.2006r. (za przestępstwo z art. 278 § 1 k.k.)

- tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

o r z e k a:

I. oskarżonego **R. P.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu oskarżeniem czynu, z tym ustaleniem, iż działał wspólnie i w porozumieniu również z Ł. K. (1), skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 27 kwietnia 2015 roku w sprawie o sygn. akt IX K 203/13, a przedłożone dokumenty miały istotne znaczenie dla udzielenia wsparcia finansowego, czyn ten kwalifikuje jako występki z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to, przy zastosowaniu art. 37a k.k. i art. 11 § 3 k.k., na mocy art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 34 § 1, § 1a pkt 1 k.k., § 2 k.k. w zw. z art. 35 § 1 k.k., skazuje oskarżonego na karę 8 (osiem) miesięcy ograniczenia wolności, zobowiązując do wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwadzieścia) godzin w stosunku miesięcznym;

II. na mocy art. 46 § 1 k.k., orzeka wobec oskarżonego R. P. obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem w całości poprzez zapłatę na rzecz (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. kwoty 5.000 zł (pięć tysięcy złotych), solidarnie z obowiązkiem Ł. K. (1) wynikającym z pkt 14 tiret trzecie wyroku Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 27 kwietnia 2015 roku w sprawie o sygn. akt IX K 203/13 oraz A. K. (1) wynikającym z pkt VI niniejszego wyroku;

III. na podstawie art. 34 § 3 k.k. i art. 72 § 1 pkt 5 i 6b k.k., zobowiązuje oskarżonego R. P. do powstrzymywania się od nadużywania alkoholu oraz do uczestnictwa w odziaływaniach korekcyjno-edukacyjnych;

IV. oskarżoną **A. K. (1)** uznaje za winną popełnienia zarzucanego jej oskarżeniem czynu, z tym ustaleniem, że działała wspólnie i w porozumieniu również

z Ł. K. (1), skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego

w G. z dnia 27 kwietnia 2015 roku w sprawie o sygn. akt IX K 203/13,

a przedłożone dokumenty miały istotne znaczenie dla udzielenia wsparcia finansowego, czyn ten kwalifikuje jako występki z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to, przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. i art. 11 § 3 k.k., na mocy art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1, § 2 i § 3 k.k., skazuje oskarżoną na karę 10 (dziesięć) miesięcy pozbawienia wolności i wymierza karę 100 (sto) stawek dziennych grzywny, określając wysokość każdej stawki na kwotę 15 zł (piętnaście złotych);

V. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k., na mocy art. 69 § 1 i § 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k., wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej A. K. (1) w pkt IV wyroku kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres lat 4 (cztery) tytułem próby;

VI. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k., na podstawie art. 46 § 1 k.k., orzeka wobec oskarżonej A. K. (1) obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem w całości poprzez zapłatę na rzecz (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. kwoty 5.000 zł (pięć tysięcy złotych), solidarnie

z obowiązkiem Ł. K. (1) wynikającym z pkt 14 tiret trzecie wyroku Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 27 kwietnia 2015 roku w sprawie o sygn. akt IX K 203/13 oraz R. P. wynikającym z pkt II niniejszego wyroku;

VII. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k., na mocy art. 41 § 1 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k., orzeka wobec oskarżonej A. K. (1) zakaz zajmowania stanowiska związanego

z pracą w banku lub innej instytucji zajmującej się udzielaniem wsparcia finansowego, wymienionych w art. 297 § 1 k.k., na okres roku;

VIII. oskarżonego **J. L.** uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego w pkt II oskarżenia, z tym ustaleniem, iż czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat po odbyciu w okresie od 8 maja 2007 roku do 31 grudnia 2008 roku części kary 2 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Gdańsku z dnia 27 lipca 2004 roku w sprawie o sygn. akt IIII K 449/04 za przestępstwo z art. 280 § 1 k.k., czyn ten kwalifikuje jako występki z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to, przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. i art. 11 § 3 k.k., na mocy art. 286 § 1 k.k., skazuje oskarżonego na karę roku pozbawienia wolności;

IX. oskarżonego **J. L.** uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego w pkt III oskarżenia, z tym ustaleniem, iż czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat po odbyciu w okresie od 8 maja 2007 roku do 31 grudnia 2008 roku części kary 2 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Gdańsku z dnia 27 lipca 2004 roku w sprawie o sygn. akt IIII K 449/04 za przestępstwo z art. 280 § 1 k.k., czyn ten kwalifikuje jako występki z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k.

w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to, przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. i art. 11 § 3 k.k. oraz art. 19 § 1 k.k., na mocy art. 286 § 1 k.k., skazuje oskarżonego na karę 8 (osiem) miesięcy pozbawienia wolności;

X. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k., na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k., łączy orzeczone wobec oskarżonego J. L. w pkt VIII i IX wyroku jednostkowe kary pozbawienia wolności i w ich miejsce wymierza temu oskarżonemu karę łączną roku i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności;

XI. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k., na podstawie art. 46 § 1 k.k., orzeka wobec oskarżonego J. L. obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem w całości poprzez zapłatę na rzecz (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W.:

- kwoty 3.049 zł 76 gr. (trzy tysiące czterdzieści dziewięć złotych siedemdziesiąt sześć groszy);

- oraz kwoty 4.303 zł 50 gr. (cztery tysiące trzysta trzy złote pięćdziesiąt groszy), solidarnie z obowiązkiem M. P. wynikającym z pkt X wyroku Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe G. z dnia 10 kwietnia 2014 roku w sprawie o sygn. akt II K 884/13;

XII. oskarżonego **D. C.** uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt IV oskarżenia, z tym ustaleniem, że przedłożone dokumenty miały istotne znaczenie dla udzielenia wsparcia finansowego, zaś przedstawiciela pokrzywdzonego banku wprowadził w błąd również co do osoby rzeczywistego kredytobiorcy oraz zamiaru wywiązania się z zaciągniętego zobowiązania, kwota strat wynosiła nie mniej niż 5.000 zł, a nadto czynu tego dopuścił się wspólnie i w porozumieniu z Ł. K. (1), skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 27 kwietnia 2015 roku w sprawie o sygn. akt IX K 203/13 oraz w ciągu 5 lat po odbyciu w okresie od 2 grudnia 2008 roku do 9 sierpnia 2009 roku kary roku pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia

5 września 2006 roku w sprawie o sygn. akt VIII K 476/06 za przestępstwo z art. 278 § 1 k.k., czyn ten kwalifikuje jako występki z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to, przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. i art. 11 § 3 k.k., na mocy art. 286 § 1 k.k., skazuje oskarżonego na karę 10 (dziesięć) miesięcy pozbawienia wolności;

XIII. oskarżonego D. C. uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt V oskarżenia, z tym ustaleniem, czynu tego dopuścił się wspólnie i w porozumieniu z Ł. K. (1), skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 27 kwietnia 2015 roku w sprawie

o sygn. akt IX K 203/13 oraz w ciągu 5 lat po odbyciu w okresie od 2 grudnia 2008 roku do 9 sierpnia 2009 roku kary roku pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 5 września 2006 roku w sprawie o sygn. akt VIII K 476/06 za przestępstwo z art. 278 § 1 k.k., czyn ten kwalifikuje jako występki z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to, przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. i art. 11 § 3 k.k., na mocy art. 286 § 1 k.k., skazuje oskarżonego na karę roku pozbawienia wolności;

XIV. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k., na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k., łączy orzeczone wobec oskarżonego D. C. w pkt XII i XIII wyroku jednostkowe kary pozbawienia wolności i w ich miejsce wymierza temu oskarżonemu karę łączną roku i 8 (osiem) miesięcy pozbawienia wolności;

XV. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k., na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt 1 k.k., wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego D. C.

w pkt XIV wyroku kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres lat 5 (pięć) tytułem próby;

XVI. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k., na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego D. C. obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem w całości poprzez zapłatę:

- na rzecz (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. kwoty 5.000 zł (pięć tysięcy złotych);
- na rzecz (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 8.810 zł 27 gr. (osiem tysięcy osiemset dziesięć złotych dwadzieścia siedem groszy) solidarnie z obowiązkiem Ł. K. (1) wynikającym z pkt 14 tiret pierwsze wyroku Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 27 kwietnia 2015 roku w sprawie o sygn. akt IX K 203/13;

XVII. na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych zapisanych pod pozycjami 1 i 2 wykazu dowodów rzeczowych nr 1/278/12 na karcie 1916 akt sprawy o sygn. akt II K 884/13 Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku;

XVIII. zasądza tymczasowo od Skarbu Państwa na rzecz adwokata G. K. kwotę 2.435 zł 40 gr. (dwa tysiące czterysta trzydzieści pięć złotych czterdzieści groszy), zaś na rzecz adwokata M. K. (1) kwotę 1.756 zł 44 gr. (tysiąc siedemset pięćdziesiąt sześć złotych czterdzieści cztery grosze) tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu odpowiednio oskarżonym R. P. i J. L.;

XIX. na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. i art. 633 k.p.k., oraz art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 3 i 4, art. 2 ust. 2, art. 3 ust. 1 oraz art. 6 i art. 16 ust. 1 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t. jedn. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zasądza na rzecz Skarbu Państwa

- od oskarżonego R. P. – kwotę 500 zł (pięćset złotych) tytułem części wydatków postępowania oraz wymierza opłatę w wysokości 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych),
- od oskarżonej A. K. (1) – kwotę 160 zł (sto sześćdziesiąt złotych) tytułem wydatków postępowania oraz wymierza opłatę w wysokości 480 zł (czteryście osiemdziesiąt złotych),
- od oskarżonego J. L. – kwotę 500 zł (pięćset złotych) tytułem części wydatków postępowania oraz wymierza opłatę w wysokości 300 zł (trzysta złotych),
- od oskarżonego D. C. – kwotę 300 zł (trzysta złotych) tytułem wydatków postępowania oraz wymierza opłatę w wysokości 300 zł (trzysta złotych),

w pozostałym zakresie zwalnia oskarżonych od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych.

Sygn. akt II K 398/14

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W 2011 roku oskarżona A. K. (1) była zatrudniona w punkcie kredytowym „T. Twoje finanse” w Centrum Handlowym (...) w G., obsługiwanym przez (...) Bank (...) S.A. Punkt pośredniczył również w udzielaniu kredytów w imieniu (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W., poprzednio (...) Bank S.A. Oskarżona знаła Ł. K. (1), zatrudnionego jako doradca klienta biznesowego, przedstawiciel handlowy w (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.. Wspólnie weszli w porozumienie i ustalili plan działania mający na celu wyłudzenie kredytów. Ł. K. (1) dostarczał A. K. (1) podrobione dokumenty na fikcyjnych klientów w celu zawarcia umów kredytowych

i wyłudzenia środków pieniężnych z nich pochodzących. A. K. (1) przyjmowała dokumenty, mające istotne znaczenie dla udzielenia wsparcia finansowego, nie dokonywała legitymowania klientów i nie sprawdzała ich tożsamości. Częściowo Ł. K. (1) korzystał z danych uzyskanych w związku z pracą w sieci telefonii komórkowej, przy czym posiadane przez sprawców pieczętki i informacje były wykorzystywane także przy wyłudzeniu usług telefonicznych i telefonów komórkowych. Kredyty wyłudzone za pośrednictwem punktu, w którym pracowała A. K. (1), nie były spłacane i w chwili podpisywania umów osoby podające się za kredytobiorców, które werbował Ł. K. (1) najczęściej spośród osób znanych bądź za ich pośrednictwem, nie miały zamiaru regulować należności. Pieniądze pochodzące z udzielonych kredytów inkasował Ł. K. (1) i dzielił się nimi z A. K. (1) w nieustalony sposób. Ł. K. (1) nie ukrywał, że zajmuje się przestępczym procederem, czuł się pewnie, opowiadał o roli A. K. (1) w przedsięwzięciu oraz o sposobie dzielenia zysków, jednakże w sytuacji, gdy proceder został ujawniony, deklarował obciążenie odpowiedzialnością przede wszystkim A. K. (1). Ł. K. (1) znał również J. L. i Ż. K., która liczyła na stworzenie z nim związku uczuciowego.

(dowód: z akt sprawy II K 884/13 Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku – k. 23-73 – informacja T-M., zeznania świadka E. O. – k. 213-221, analiza połączeń telefonicznych – k. 983-1200 oraz zeznania świadka K. S. (2) – k. 655v-656, k. 100-101 z akt sprawy II K 884/13 Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku, zeznania świadka S. K. – k. 172-173, 175-176, 331-333, 1219-1221, 1397, 1466, 1583, 1900-1901, 2019, 2035-2037 z akt sprawy II K 884/13 Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku, zeznania świadka E. O. – k. 213-221 z akt sprawy II K 884/13 Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku, zeznania świadka A. K. (2) – k. 1205-1206 z akt sprawy II K 884/13 Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku, wyjaśnienia Ż. K. – k. 532-534, k. 795-799, 2186-2190, 2349-2353, 2465-2469 z akt sprawy II K 884/13 Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku, zeznania i wyjaśnienia Ż. K. – k.2671v-2672v, 1380-1381, 2523, 2527-2528, 2532-2533, 2537, 2542 akt sprawy IX K 203/13

SR w Gdyni, wyjaśnienia oskarżonego J. L. – k. 534-536, k. 2319-2333 z akt sprawy II K 884/13 Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku , wyjaśnienia oskarżonego R. P. – k. 2103-2108, 2152-2156, 2425-2428 z akt sprawy II K 884/13, wyjaśnienia oskarżonego D. C. – k. 536-538, k. 1716-1721, 1819-1820 z akt sprawy II K 884/13 Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku , zeznania świadka M. P. - k. 592v-593v, k. 2166-2171, 2486-2489 z akt sprawy II K 884/13, zeznania świadka P. G. - k. 593v-594v, k. 867-869 z akt sprawy II K 884/13)

Ł. K. (1) był znajomym **J. L.**. W dniu 18 maja 2011 roku obaj, za pośrednictwem punktu kredytowego, w którym zatrudniona była oskarżona A. K. (1), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej Ł. K. (1) i J. L. wyłudzi na szkodę (...) S.A. z siedzibą we W., kwotę nie mniejszą niż 3.800 zł. J. L. na dokumentacji kredytowej, to jest na umowie o przyznanie limitu kredytowego nr (...) i umowie o wydanie i korzystanie z karty kredytowej dodatkowo także na tabeli opłat i prowizji oraz potwierdzeniu danych do wniosku podrobił podpis Ł. P.. W celu uzyskania kredytu mężczyźni przedłożyli podrobione poprzez nakreślenie przez Ż. K. podpisu M. K. (2) oraz poprzez nakreślenie podpisu P. S. (1), zaświadczenie o dochodach wystawione na nazwisko Ł. P., opatrzone podpisem o treści (...) i pieczęcią firmową. Sprawcy, przedkładając dokumenty o istotnym znaczeniu dla udzielenia wsparcia finansowego, wprowadzili przedstawiciela instytucji finansowej w błąd co do tożsamości kredytobiorcy i zamiaru wywiązania się ze zobowiązania. Na poczet zadłużenia wpłynęły dwie wpłaty w kwocie 524 zł 53 gr. oraz 225 zł 71 gr,

(dowód: z akt sprawy II K 884/13 Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku- k. 2004-2005v- zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa, zeznania świadka S. K. – k. 2019, zestawienie – k. 2020-2023, dokumenty – k. 2024-2029, opinia biegłego z zakresu badań porównawczych podpisów - k. 2214-2294, 2386-2400, wyjaśnienia Ż. K. – k. 532-534, k. 795-799, 2186-2190, 2349-2353, 2465-2469 z akt sprawy II K 884/13 Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku, zeznania i wyjaśnienia Ż. K. – k.2671v-2672v, 1380-1381, 2523, 2527-2528, 2532-2533, 2537, 2542 akt sprawy IX K 203/13 SR w Gdyni, wyjaśnienia oskarżonego J. L. – k. 534-536, k. 2319-2333 z akt sprawy II K 884/13 Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku)

Niedługo później, w dniu 23 maja 2011 roku, oskarżony J. L. na zaświadczeniu o zarobkach na nazwisko M. D., sporządzonym na druku punktu „T. Twoje finanse”, w celu użycia dokumentu jako autentycznego, podrobił podpis o treści (...) jako osoby upoważnionej do wystawienia dokumentu. Podpis głównego księgowego o treści (...) na wspomnianym zaświadczeniu podrobiła M. P.. Zaświadczenie zostało przedłożone w dniu 5 października 2011 roku w punkcie „T. Twoje finanse” w G., w celu wyłudzenia kredytu bankowego na dane M. D.. W umowie kredytowej, którą z ramienia banku podpisała oskarżona A. K. (1), podano adres do korespondencji, pod którym faktycznie zamieszkiwał oskarżony J. L.. Zaświadczenie zawierało nieprawdziwe dane firmy. Przy użyciu wyłudzonego limitu kredytowego w wysokości 4.700 zł zapłacono za zakupy na poczet spłaty kredytu wpłynęła jedna wpłata w wysokości 368 zł 26 gr.

(dowód: z akt sprawy II K 884/13 Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku, kopie dokumentów – k. 1813-1816, 1890-1896, 2039-2043, 2410, zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa - k. 1866-1867, zaświadczenie – k. 1870, dane z CEL – k.1871, zeznania świadka S. K. – k. 1900-1901, 2036-2037, protokół oględzin- k. 1914, informacja banku – k. 1924, opinia biegłego z zakresu badań porównawczych podpisów - k. 1944-1961, 2214-2296, 2528-2559, k. 2449 – dokumenty, wyjaśnienia oskarżonego J. L. – k. 534-536, k. 2319-2333 z akt sprawy II K 884/13 Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku)

W dniu 13 maja 2011 roku oskarżony **D. C.**, za namową Ł. K. (1), za pośrednictwem punktu kredytowego, w którym zatrudniona była oskarżona A. K. (1), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wyłudził na szkodę (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. kwotę nie mniejszą niż 8.000 zł, podając się za S. E. i podrabiając jego podpisy na umowie o przyznanie limitu kredytowego nr (...), umowie o pożyczkę gotówkową nr (...) i na umowie o wydanie i korzystanie z karty kredytowej MasterCard z limitem kredytowym 3.000 zł, posługując się podrobionym przez inną osobę zaświadczeniem o zatrudnieniu i zarobkach w (...) R. Ł. z siedzibą w G., datowanym na dzień 12 maja 2011 roku, opatrzonym nazwiskiem wystawcy (...), w miejscu wystawcy zaświadczenia. D. C. wprowadził w błąd instytucję finansową co do osoby rzeczywistego kredytobiorcy oraz zamiaru wywiązania się z obowiązku spłaty

zaciągniętego zobowiązania finansowego. Podrobione dokumenty, jakimi się posłużył, miały istotne znaczenie dla udzielenia wsparcia finansowego. Wyplacone na mocy umowy pożyczki gotówkowej pieniądze w kwocie 5.000 zł D. C. przekazał Ł. K. (2). A. K. (1) poświadczyla, iż obie umowy na nazwisko S. E. zostały zawarte w punkcie w sklepie (...) w G. w dniu 13 maja 2011 roku.

(dowód: z akt sprawy II K 884/13 Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku – kopie dokumentów - k. 1810, zeznania świadka S. K. – k. 1219-1220, opinia biegłego z zakresu kryminalistycznych badań dokumentów – k. 697-748, 936-970, 1238-1271, wyjaśnienia oskarżonego D. C. – k. 536-538, k. 1716-1721, 1819-1820 z akt sprawy II K 884/13 Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku, zeznania świadka S. E. – k. 730-731, k. 617 z akt sprawy II K 884/13 Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku)

W dniu 27 czerwca 2011 roku D. C. w porozumieniu z Ł. K. (2) zawarł trzy umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. (obecnie (...) S.A. z siedzibą w W.) o numerach (...), (...) i (...) na nazwisko K. S. (1), wykorzystując dane przekazane przez K., a uzyskane w związku z zatrudnieniem tego ostatniego w charakterze przedstawiciela handlowego sieci telefonii komórkowej. D. C. podrobił podpisy K. S. (1), sprawcy wykorzystali podrobioną pieczętkę firmową, i szereg dokumentów uzyskanych w związku z zatrudnieniem Ł. K. (1) jako przedstawiciela handlowego – zaświadczenie o numerze identyfikacyjnym REGON, potwierdzenie zgłoszenia rejestracji podatnika, zaświadczenie o dokonaniu wpisu do ewidencji działalności gospodarczej. Przedmiotem umów było świadczenie usług telekomunikacyjnych i uzyskanie na preferencyjnych warunkach sprzętu elektronicznego – telefonów: marki S. (...) G. T. o wartości nie mniejszej niż 2.569 zł, marki S. (...) o wartości nie mniejszej niż 2.639 zł oraz marki N. (...), o wartości nie mniejszej niż 2.469 zł. oskarżone D. C. i Ł. K. (1) wprowadzili usługodawcę w błąd co do osoby faktycznego kontrahenta i zamiaru wywiązania się ze zobowiązania polegającego na uiszczeniu opłat związanych z zawarciem umowy. Sprzęt telekomunikacyjny wraz z kartami SIM umożliwiającymi korzystanie z usług telekomunikacyjnych oraz umowy zostały dostarczone przez kuriera, D. C. również na potwierdzeniu odbioru przesyłki kurierskiej podrobił podpis K. S. (1). Łączna wartość strat z tytułu wyłudzonego mienia i zawarcia umów na szkodę (...) S.A. z siedzibą w W. wyniosła nie mniej niż 8.810 zł 27 gr. telefony D. C. oddał Ł. K. (2).

(dowód: z akt sprawy II K 884/13 Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku: k. 144 –146, 222-224, dokumenty, k. 697-748, 936-970, 1238-1271 – opinia biegłego z zakresu kryminalistycznych badań dokumentów, zeznania świadka D. K. – k. 657v, k. 148-150, zeznania świadka E. O. – k. k. 213-221, wyjaśnienia oskarżonego D. C. – k. 536-538, k. 1716-1721, 1819-1820 z akt sprawy II K 884/13 Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku, zeznania świadka K. S. (1) – k. 700v, z k. 141-142, z k. z akt sprawy II K 884/13 Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku)

W. P. był abonentem sieci (...) S.A., gdzie pracował Ł. K. (1).

W dniu 7 czerwca 2011 roku Ł. K. (1) i **R. P.**, za pośrednictwem punktu kredytowego, w którym zatrudniona była oskarżona A. K. (1), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wyłudzili na szkodę (...) Bank S.A. z siedzibą we W., kwotę 5.000 zł, w związku z zawarciem umowy o przyznanie limitu kredytowego i umowy o wydanie i korzystanie z karty kredytowej nr (...). R. P. podrobił na dokumentach podpisy W. P.. Sprawcy w celu uzyskania kredytu przedłożyli również podrobione pisemne zaświadczenie o zatrudnieniu na umowę o pracę na czas nieokreślony jak i osiąganych dochodach, na którym inne osoby podrobił podpisy wystawców (...) i (...) oraz opatrzyły dokument podrobioną pieczętką zakładu pracy. Oskarżona A. K. (1) doskonale wiedziała, iż przedłożone dokumenty mające istotne znaczenie dla udzielenia wsparcia finansowego, są podrobione, nie weryfikowała danych klienta według dowodu osobistego.

(dowód: z akt sprawy II K 884/13 Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku – k. 529-530 informacja T-M., kopie dokumentów – k. 567-572, dokumenty – k. 2084, k. 1238-1271 – opinia biegłego z zakresu kryminalistycznych badań dokumentów, wyjaśnienia oskarżonego R. P. – k. 2103-2108, 2152-2156, 2425-2428 z akt sprawy II K 884/13, zeznania świadka K. S. (2) – k. 655v-656, k. 100-101 z akt sprawy II K 884/13 Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku, zeznania świadka W. P. – k. 656v-657v, z k. 314-315, 615 z akt sprawy II K 884/13 Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku)

Wobec Ł. K. (1) zapadł w dniu 27 kwietnia 2015 roku prawomocny wyrok skazujący w sprawie IX K 203/13 Sądu Rejonowego w Gdyni za przestępstwa zarzucane oskarżonym A. K. (1) i R. P. w niniejszym postępowaniu.

(dowód: kopia wyroku – k. 965-1000, 1001-1002)

Wobec M. P. w dniu 10 kwietnia 2014 roku w sprawie o sygn. akt II K 884/13 Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku zapadł prawomocny wyrok skazujący za przestępstwo pozostające w związku z czynem zarzucanym J. Ł. w pkt III oskarżenia.

(dowód: wyrok w sprawie II K 884/13 Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku – k. 2925-2930)

Wyrokiem z dnia 4 sierpnia 2016 roku wydanym w trybie art. 387 § 1 k.p.k., Ż. K. została skazana za czyn zarzucany w niniejszym akcie oskarżenia, popełniony w dniu 18 maja 2011 roku, kwalifikowany z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k., gdzie przy zastosowaniu art. 37a k.k. wymierzono jej karę grzywny. Sąd orzekł o przepadku dowodu rzeczowych w postaci zaświadczenia o zatrudnieniu Ł. P. datowanego na dzień 13 maja 2011 roku z podrobionym podpisem M. K. (2).

(dowód: odpis wyroku – k. 774)

Przesłuchany w postępowaniu przygotowawczym w charakterze podejrzanego, **R. P.** przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że przychodził niemal codziennie do punktu kredytowego w T., gdzie pracowała A. K. (1), w której się podkochiwał, był tam również Ł. A. K. (1) poprosiła R. P., by na dokumentach podpisał się nazwiskiem P.. Z pieniędzy z kredytu nie wziął ani złotych. Ł. miał układ z A. K. (1), dawał jej procent od wyłudzonych kredytów.

Na rozprawie głównej oskarżony R. P. nie składał wyjaśnień.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego R. P. – k. 2103-2108, 2152-2156, 2425-2428 z akt sprawy II K 884/13)

Z uwagi na uzasadnione wątpliwości co do poczytalności oskarżonego, został on w toku postępowania przygotowawczego poddany badaniu sądowo-psychiatrycznemu przez dwóch biegłych lekarzy psychiatrów. W złożonej opinii biegli stwierdzili, że R. P. nie jest chory psychicznie ani upośledzony umysłowo. Oskarżony w chwili czynu nie miał zniesionej ani ograniczonej zdolności rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem, nie zachodzą warunki z art. 31 § 1 i § 2 k.k. Konieczne jest podjęcie przez oskarżonego intensywnego leczenia odwykowego i zachowanie abstynencji od alkoholu.

(dowód: opinia sądowo – psychiatryczna – k. 2356-2358 z akt sprawy II K 884/13 Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku)

Oskarżony R. P. nie był dotychczas karany sądownie.

(dowód: dane o karalności – k. 841)

Przesłuchana w charakterze podejrzanej w postępowaniu przygotowawczym **A. K. (1)** nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu i skorzystała z prawa do odmowy składania wyjaśnień w sprawie. Oświadczyła, iż swoją pracę wykonywała rzetelnie.

Na rozprawie głównej A. K. (1) podobnie nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu i skorzystała z prawa do odmowy składania wyjaśnień w sprawie.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonej A. K. (1) – k. 531-532, k. 807-811, 2142-2146, 2434-2438, 2446-2448 z akt sprawy II K 884/13 Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku)

Oskarżona A. K. (1) w roku 2015 została dwukrotnie skazana za przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. oraz z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. na kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania.

(dowód: dane o karalności – k. 847-848,

odpis wyroku – k 788, 766-787)

Przesłuchany w charakterze podejrzanego w postępowaniu przygotowawczym **J. L.** nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że nie współpracował z Ł. K. (2), a na podpisy na umowie i zaświadczeniu nie są jego; nie podpisał się nazwiskiem R. J. na zaświadczeniu o zarobkach dla M. D., nie podrabiał zaświadczeń ani umów. Umowy kredytowe były wynoszone przez A. K. (1) z punktu kredytowego w T. i poza punktem wypełniane. Duży wpływ na A. K. (1) miał Ł. K. (1). Z wyłudzonych kredytów niczego nie dostał. Przesłuchany ponownie, J. L. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, iż nie pamięta okoliczności podrobienia podpisu, kredytów natomiast nie spłacał. K. zgubiła pazerność, bez A. K. (1) nie miałyby dojść i nie mogłyby wyłudzać kredytów.

Na rozprawie oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i skorzystał z prawa do odmowy składania zeznań w sprawie. odpowiadając na pytania oświadczył, iż nie wiedział, że D. C. został wplątany w wyłudzenie kredytu. Wyjaśnił, że fałszywe podpisy złożył na prośbę Ł. K. (1), który również wykorzystał dobroć Ż. K., która – podobnie jak L. – niczego za to nie otrzymała. Ł. K. (1) sam niczego nie podpisywał.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego J. L. – k. 534-536, k. 2319-2333 z akt sprawy II K 884/13 Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku)

Z uwagi na uzasadnione wątpliwości co do poczytalności oskarżonego, został on w toku postępowania przygotowawczego poddany badaniu sądowo-psychiatrycznemu przez dwóch biegłych lekarzy psychiatrów. W złożonej opinii biegli stwierdzili, że J. L. nie jest chory psychicznie ani upośledzony umysłowo. Oskarżony w chwili czynu nie miał zniesionej ani ograniczonej zdolności rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem, nie zachodzą warunki z art. 31 § 1 i § 2 k.k. Koniecznym jest podjęcie przez oskarżonego leczenia odwykowego.

(dowód: opinia sądowo – psychiatryczna – k. 2420-2422 z akt sprawy II K 884/13 Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku)

Oskarżony J. L. był uprzednio wielokrotnie karany sądownie, w szczególności za przestępstwa przeciwko mieniu, wolności, życiu i zdrowiu, przeciwko rodzinie i opiece. W okresie od 8 maja 2007 roku do 31 grudnia 2008 roku oskarżony J. L. odbywał część kary 2 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Gdańsku z dnia 27 lipca 2004 roku w sprawie o sygn. akt IIII K 449/04 za przestępstwo z art. 280 § 1 k.k.

W związku z odbywaniem kary pozbawienia wolności orzeczonej prawomocnie w innej sprawie oskarżony J. L. posiada pozytywną opinię penitencjarną, z uwagi na dotychczasowe prawidłowe zachowanie.

(dowód: dane o karalności – k. 842-846,

opinia o skazanym wraz z danymi o odbyciu kary – k. 887-894,

odpis wyroku – k. 2519-2520 z akt sprawy II K II K 884/13 Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku)

Przesłuchany w charakterze podejrzanego w postępowaniu przygotowawczym **D. C.** w części przyznał się do popełnienia zarzucanych u czynów. Wyjaśnił, że Ł. K. (1) prosił go o podpisanie jakichś papierów, mówił, że z tego coś będzie. Oskarżony, będąc w pracy w W., podpisał dokumenty nazwiskiem E.. Po odbiór pieniędzy z umowy na nazwisko E. był w punkcie T. w G.

w towarzystwie (...) i jemu oddał pieniądze. Była tam dziewczyna, drobna brunetka. Przy odbiorze pieniędzy C. nie był legitymowany. Na papierach za telefony podpisał się jako K. S. (1), również na prośbę K.. Odebrane od kuriera telefony przekazał K.. Ten ostatni również wciągnął P. G.

w jakieś kredyty.

Na rozprawie oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i skorzystał z prawa do odmowy składania zeznań w sprawie. Odpowiadając na pytania oświadczył, iż nie pamięta całej sprawy, z procedury wyłudzeń nie otrzymał żadnych korzyści, odbierał tylko paczki od kuriera i przekazywał Ł. K. (2), przez którego został zmanipulowany. W punkcie kredytowym w T. wszystko było przygotowane, żeby wyłudzić kredyt, D. C. miał tylko złożyć swój podpis. Pieniądze z kredytu przekazał K..

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego D. C. – k. 536-538, k. 1716-1721, 1819-1820 z akt sprawy II K 884/13 Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku)

Z uwagi na uzasadnione wątpliwości co do poczytalności oskarżonego, został on w toku postępowania przygotowawczego poddany badaniu sądowo-psychiatrycznemu przez dwóch biegłych lekarzy psychiatrów. W złożonej opinii biegli stwierdzili, że D. C. nie jest chory psychicznie ani upośledzony umysłowo. U badanego rozpoznano osobowość nieprawidłową z odchyleniami w sferze charakteru. Oskarżony w chwili czynu nie miał zniesionej ani ograniczonej zdolności rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem, nie zachodzą warunki z art. 31 § 1 i § 2 k.k.

(dowód: opinia sądowo – psychiatryczna – k. 1761-1762 z akt sprawy II K 884/13 Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku)

Oskarżony D. C. był uprzednio wielokrotnie karany sądownie, w szczególności za przestępstwa przeciwko mieniu, wolności, penalizowane w ustawie o przeciwdziałaniu narkomanii, bezpieczeństwu w ruchu lądowym oraz prawidłowości wykonywania orzeczeń sądowych.

W okresie od 2 grudnia 2008 roku do 9 sierpnia 2009 roku oskarżony D. C. odbywał karę roku pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 5 września 2006 roku w sprawie o sygn. akt VIII K 476/06 za przestępstwo z art. 278 § 1 k.k.

(dowód: dane o karalności – k. 850-851,

odpis wyroku – k. 1836, 1837 z akt sprawy II K 884/13 Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku)

Przesłuchana w charakterze podejrzanego w postępowaniu przygotowawczym **Ż. K.** nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu i wyjaśniła, że nie ma związku z firmą (...). W. Ł. jest ojcem jej braci, zna również Ł. K. (1), z którym planowała być w związku i (...), syna właścicieli mieszkania, które oskarżona wynajmowała. Ł. dawał Ż. K. jakieś dokumenty do podpisania, na jej konto wpływały również dwa lub trzy przelewy bankowe, których źródła nie знаła. Pieniądze wydała. Być może Ł. K. (1) w coś ją wmieszał. Przesłuchana ponownie, Ż. K. przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu

i złożenia podpisu jako M. K. (2) oraz wypełnienia podpisanego dokumentu. Wyjaśniła, że do jej mieszkania przyjechał Ł. K. (1) z J. L. i prosił po podpisanie

i wypełnienie dokumentu, który wyglądał jak ulotka, co K. uczyniła. K. mówił, że A. K. (1) bierze 20 % z wyłudzonych kredytów. On posługiwał się bazą danych swoich klientów z firmy, dyktował oskarżonej treść zapisów słowno-literowych na ulotce.

Na rozprawie głównej Ż. K. przyznała się co popełnienia zarzucanego jej czynu i skorzystała z prawa do odmowy składania wyjaśnień w sprawie. Podtrzymała wyjaśnienia złożone w postępowaniu przygotowawczym, wyjaśniając rozbieżności. Podała, że Ł. K. (1) wciągnął w proceder różne osoby i chcąc coś osiągnąć, nie mówił prawdy. Mówił, iż A. K. (1) bierze od każdego wyłudzonego kredytu 20%. Ż. K. oświadczyła, iż Ł. K. (1) niczego jej nie obiecywał za wypisanie ulotki i ona niczego nie otrzymała. O pieniądzach, które przysły na jej konto powiedziała K., po ich wypłaceniu oddała mężczyźnie całą kwotę. Wypisanie ulotki mało miejsce na klatce schodowej.

(dowód: wyjaśnienia Ż. K. – k. 532-534, k. 795-799, 2186-2190, 2349-2353, 2465-2469 z akt sprawy II K 884/13 Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku)

Sąd zważył, co następuje:

Orzekając w niniejszej sprawie Sąd oparł się przede wszystkim na licznych dokumentach i protokołach zgromadzonych w aktach sprawy, uwzględnił wnioski opinii biegłych, relację świadków oraz w przeważającej części wyjaśnienia oskarżonych, za wyjątkiem A. K. (1). Taki materiał dowodowy jawi się – zdaniem Sądu – jako spójny i logiczny, pozwalający w sposób pełny i wiążący określić podstawy oraz rozmiar odpowiedzialności karnej oskarżonych R. P., A. K. (1), J. L.

i D. C. w odniesieniu do zarzucanych im czynów.

Sąd w pełni dał wiarę relacji świadków S. E., K. S. (1) i W. P., są one zbieżne z treścią zebranych w sprawie dokumentów oraz wnioskami biegłego z zakresu badania pisma ręcznego i podpisów. Na dane świadków zaciągnięto zobowiązanie kredytowe i wykorzystano przy wyłudzeniu mienia. Świadek E. potwierdził, że był abonentem sieci T-M., co wskazuje, iż w istocie Ł. K. (1) uzyskał dane świadka, którymi następnie posłużono się przy popełnieniu przestępstwa przy okazji wykonywanych czynności służbowych.

Brak jest podstaw do kwestionowania zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy spójnej i konsekwentnej relacji świadka K. S. (2). Zeznania wymienionego dotyczyły oszustw popełnionych przez Ł. K. (1) i przebiegu jego współpracy z firmą (...), nadto korespondują z treścią zabezpieczonych w sprawie dokumentów i wiarygodnymi zeznaniami M. P.. Świadek potwierdziła, iż na prośbę Ł. K. (1), który znał A. K. (1), podrabiała podpisy na zaświadczeniach

o zatrudnieniu, a mężczyzna wykorzystywał do dokonywania wyłudzeń danych klientów sieci T-M.. Sąd dał wiarę również rzeczowej i dość szczegółowej relacji świadka P. G.. Świadek, będący znajomym Ł. K. (1), przyznał, że K. zwierzał mu się, iż wykorzystując punkt kredytowy w sklepie (...) dokonuje wyłudzeń. Relacja świadka wskazuje, iż Ł. K. (1) nie mógłby przeprowadzać z powodzeniem tego procederu, gdyby nie czynny i świadomy udział w nim oskarżonej A. K. (1), która wiedząc, że kredyt ma zostać wyłudzony, nie weryfikowała danych klienta z danymi z dowodu osobistego,

a jeśli osoba podstawiona przez Ł. K. (1) przychodziła do punktu kredytowego

z dowodem osobistym, to tylko po to, by kamery monitoringu mogły to zarejestrować, żeby nie było podejrzeń popełnienia oszustwa. Podobnie Sąd ocenił zeznania zatrudnionej wraz

z A. K. (1) D. B.. Świadek jednak nie dysponowała wiedzą istotną z punktu widzenia odpowiedzialności karnej oskarżonej. Sąd w pełni uwzględnił zeznania pracowników banku, S. K., A. K. (2) i E. O.. Wiedza świadków opierała się jednak wyłącznie na analizie dokumentacji kredytowej, której kopie dołączono również do akt sprawy, a która dotyczyła zdarzeń zidentyfikowanych następnie jako wskazujące na popełnienie przestępstwa oszustwa. S. K. potwierdziła,

iż obsługą zakwestionowanych kredytów zajmował się punkt usług finansowych w centrum handlowym (...) w G., a z ramienia firmy – przede wszystkim A. K. (1), które podpisywała umowy. Powyższe wynika z treści samych umów, pisemnych oświadczeń oskarżonej oraz wydruków z systemu komputerowego banku. Świadkowie M. Ł. i D. K. w swych

zeznaniach nie widzieli nic o zdarzeniach będących przedmiotem zarzutów, przynajmniej nie ujawnili żadnej wiedzy, nie wykluczone, iż w obawie przed posądzeniem ich o zaniedbanie obowiązków służbowych.

P. S. (2) niezbyt szczegółowo, z uwagi na upływ czasu, przedstawił okoliczności dotyczące przestępstwa wyłudzenia kredytu, za które został prawomocnie skazany. Oświadczył, iż podpisał przygotowane dokumenty, przyniesione – podobnie jak pieczętki i formularze – przez nieznanego mężczyznę, pieniędzy z kredytu natomiast nie dostał. Podał, iż człowieka, który namówił go na wzięcie kredytu i wszystko zorganizował, teraz by już nie rozpoznał. W konsekwencji zeznania świadka nie miały związku z zarzutami stawianymi oskarżonemu w niniejszej sprawie, jednakże obrazują skalę procederu, w który zamieszani byli w szczególności Ł. K. (1) i oskarżona A. K. (1)

Przesłuchany na wniosek oskarżonego J. L. świadek P. K. (1), nie dysponował wiedzą istotną z punktu widzenia odpowiedzialności karnej oskarżonych, podobnie jak świadek I. S.. Relacja A. J., wskazująca wyłącznie na charakter znajomości z oskarżonymi J. L., A. K. (1), D. C. i Ł. K. (1), nie posłużyła do poczynienia istotnych ustaleń faktycznych w sprawie.

Brak jest podstaw do kwestionowania zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy relacji świadka J. O., aczkolwiek wymieniony nie pamiętał okoliczności zdarzeń związanych otrzymaniem pieniędzy na rachunek bankowy z uwagi na upływ czasu, potwierdził jednak, iż udostępnił swój rachunek bankowy by nieznanemu mu mężczyźnie dokonać wypłaty pieniędzy. Należy uwzględnić, że opisywane postępowanie świadka nie miało związku z zarzutami stawianymi oskarżonemu w niniejszym postępowaniu, podobnie jak relacja W. C., w której to świadek podał, iż zaciągnął kredyt samodzielnie, nie współdziałając z innymi osobami.

Sąd uwzględnił relację Ż. K., prawomocnie skazanej za przestępstwo pozostające w związku z czynem zarzucanym J. L. w zakresie w jakim koresponduje z pozostałymi wiarygodnymi dowodami zgromadzonymi w sprawie. Wymieniona podała, iż od Ł. K. (1) powzięła wiedzę, iż z procederu wyłudzeń kredytów oskarżona A. K. (1) „bierze 20%”, co z kolei znajduje potwierdzenie

w depozycjach D. C. i P. G.. Świadek potwierdziła również, że przez jej rachunek bankowy przechodziły pieniądze z wyłudzonego kredytu, które ostatecznie odebrał Ł. K. (1).

Relację Ł. K. (1), prawomocnie skazanego za czyny pozostające w związku z zarzutami stawianymi oskarżonemu w niniejszej sprawie, w ocenie Sądu należy traktować z daleko idącą ostrożnością. Wielokrotne, obszerne zeznania i wyjaśnienia świadka są chaotyczne, niespójne, charakteryzują się wewnętrzną sprzecznością. Wymieniony obciążał D. C. i A. K. (1), wskazując na nich jako na pomysłodawców przestępczego procederu, a co najmniej na osoby mające w tym zakresie kluczową rolę. Wbrew wiarygodnym zeznaniom i wyjaśnieniom Ż. K. zaprzeczał, jakoby dokonywał zlecenia dokonania przelewu na jej konto środków z wyłudzonego kredytu. Relacja Ł. K. (1) pozostaje w sprzeczności z wioskami opinii biegłego z zakresu badań pisma ręcznego i podpisów, jak również wiarygodnymi informacjami, w tym uzyskanymi na podstawie relacji świadka K. S. (1) i K. S. (2), iż Ł. K. (1) wykorzystywał dane swoich klientów i dokumenty, jakie składali oni w związku z zawieraniem umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych przy wyłudzeniu kredytów oraz telefonów komórkowych.

Matka oskarżonego J. L., B. L., i jego siostra, B. K. (poprzednio L.) jako osoby najbliższe, skorzystały z prawa do odmowy składania zeznań w sprawie.

Oskarżony R. P. w sposób szczerzy, zgodny z rzeczywistym stanem rzeczy i korespondujący pozostałym zebrany materiał dowodowy, wskazał na swój udział w procederze wyłudzenia kredytów, jego wyjaśnienia stały się podstawą ustaleń faktycznych w sprawie.

Podobnie Sąd ocenił wyjaśnienia oskarżonego J. L., aczkolwiek nie można wykluczyć, iż wprawdzie, w ocenie Sądu, wiodącą rolę w organizowaniu wyłudzeń kredytów mieli Ł. K. (1) i oskarżona A. K. (1), to oświadczenia oskarżonego

szczególnie obciążające Ł. K. (1) i ukazujące go w wyjątkowo złym świetle należy uznać za przesadzone. Niewątpliwie J. L. miał świadomość, iż działania, jakie podejmował, oznaczają złamanie prawa i podlegają karze.

Również relacja D. C. stała się podstawą ustaleń faktycznych w sprawie. należy jednak wskazać, iż w swych wyjaśnieniach oskarżony starał się podobnie jak J. L., umniejszyć swoją rolę w przestępczym procederze.

Wyjaśnienia oskarżonej A. K. (1) Sąd uznał za proste zaprzeczenie jej sprawstwu i winie i stanowią linię obrony oskarżonej, gołosłownie, w sposób zasadniczy stojący w sprzeczności ze spójnym materiałem dowodowym, wskazującej, iż należycie wywiązywała się ze swoich obowiązków jako pracownika punktu pośredniczącego w udzielaniu kredytów.

Sąd uznał również za wiarygodne dokumenty zgromadzone w aktach sprawy z uwagi na to, że zostały one sporządzone przez uprawnione do tego osoby, prawidłowo pod względem formalnym, a ich treść koresponduje z osobowymi źródłami dowodowymi, nadto nie były przez żadną ze stron kwestionowane. Przede wszystkim uwzględniono również wnioski jasnych i wyczerpujących opinii sądowno-psychiatrycznych oraz opinii biegłego

z zakresu badania pisma ręcznego i wiarygodności dokumentów, dotyczącej autorstwa wpisów w umowach i innych dokumentach zabezpieczonych w toku śledztwa, które zostały oparte na aktualnej wiedzy w tychże dziedzinach, analizie dokumentacji zgromadzonej

w aktach sprawy, trafnych spostrzeżeniach w toku postępowania nie były kwestionowane. Opinie te zawierają zgodne z wiedzą fachową i precyzyjne konkluzje, znajdujące oparcie

w pozostałym zebranych w sprawie materiale dowodowym. Brak było również do kwestionowania wiarygodności zeznań pozostałych świadków wskazanych w akcie oskarżenia, a nie przesłuchanych na rozprawie głównej, jednakże Sąd miał na uwadze, iż w przeważającej części ich zeznania nie odnosiły się do okoliczności popełnienia czynów zarzucanych oskarżonemu, bądź dla ich odpowiedzialności karnej nie miały istotnego znaczenia.

Oskarżeni J. L. i D. C. przypisanych im występków dopuścili się działając w warunkach powrotu do przestępstwa o których mowa w art. 64 § 1 k.k. Sąd doprecyzował opis przypisanych oskarżonemu w niniejszej sprawie poprzez wskazanie okoliczności pozwalających na ustalenie działania w warunkach recydywy, kwestii, przedkładane przez sprawców dokumenty miały istotne znaczenie dla uzyskania wsparcia finansowego, a także mając na uwadze, iż wobec Ż. K. i Ł. K. (1) zapadły prawomocne wyroki skazujące.

Przedmiotem ochrony, do którego odnosi się przestępstwo z art. 270 § 1 k.k., jest bezpośrednio wiarygodność dokumentów, a w następstwie pewność obrotu prawnego. Sprawcą czynu zabronionego o charakterze umyślnym, polegającego na używaniu dokumentu podrobionego, może być zarówno ten, kto sam dopuścił się fałszerstwa oraz inna osoba. Istota podrobienia dokumentu sprowadza się do sporządzenia takiego zapisu informacji, któremu nadaje się pozory autentyczności, w szczególności zaś, iż pochodzi od określonego, zindywidualizowanego wystawcy (zob. J. M., Kodeks karny

z komentarzem, L. 1932, s. 233, za: LEX Komentarz do art. 270 kodeksu karnego (Dz.U.97.88.553), [w:] A. B.-O., G. B., Z. Ć., M. K., P. K., J. M., J. R., M. R., M. S., W. W., A. Z., Kodeks karny. Część szczególna. Tom II. Komentarz do art. 117-277 k.k., Z., 2006, wyd. II).

W przypadku używania dokumentu sfalszowanego sprawca musi obejmować świadomością, iż dokument ten jest podrobiony lub przerobiony. Niewątpliwie i wyjaśnienia oskarżonych J. L., D. C., R. P. i relacja Ż. K., dotyczące kwestii wypełniania i podpisywania przekazywanych im przez Ł. K. (1) dokumentów oraz zeznania świadków W. P., S. E., M. D. i K. S. (1), a także relacja M. P.

i K. S. (2) wskazuje, iż oskarżeni dysponowali pełną wiedzą odnośnie okoliczności, że dokumenty na cudze dane i nazwiska, jakimi posługiwali się przy wyłudzeniu kredytów i telefonów komórkowych, nie są autentyczne, odzwierciedlają nieprawdziwe dane.

Przestępstwem oszustwa z art. 286 § 1 k.k. jest natomiast motywowane chęcią osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadzenie innej osoby do niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez wprowadzenie jej w błąd, albo wyzyskanie błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsięwziętej rzeczywistości. Wprowadzenie w błąd, zwane też „oszustwem czynnym” polega na doprowadzenie własnymi zabiegami pokrzywdzonego do mylnego wyobrażenia o określonym stanie rzeczy, zaś skutkiem stanowi niekorzystne rozporządzenie mieniem w sensie szerokim, (uszczerbek majątkowy i utracone korzyści) przez osobę wprowadzoną w błąd. Wprowadzenie w błąd może zostać osiągnięte chociażby przez przemilczenie, zaniechanie poinformowania o faktycznym, prawdziwym stanie rzeczy, wystarczające jest bowiem każde, jakiegokolwiek działanie, które może doprowadzić do powstania błędnego wyobrażenia o rzeczywistości u osoby rozporządzającej mieniem. Przestępstwo oszustwa jest przestępstwem umyślnym, zaliczonym do tzw. celowościowej odmiany przestępstw kierunkowych. Jego znamiona podmiotowe wykraczają poza samo zachowanie się zewnętrzne sprawcy. Ustawa wymaga, aby zachowanie sprawcy było ukierunkowane na określony cel, którym w przypadku oszustwa jest osiągnięcie korzyści majątkowej. Sprawca, podejmując konkretne zachowanie, musi mieć wyobrażenie sytuacji, która stanowić ma rezultat jego zachowania. Wedle doktryny takie ujęcie znamion strony podmiotowej wyklucza możliwość popełnienia oszustwa z zamiarem ewentualnym. W sytuacji, gdy zachowanie sprawcy przybiera postać zaniechania (gdyby np. przyjął, iż oskarżeni celowo nie wyprowadzili z błędu przedstawiciela banku, operatorów sieci telefonii komórkowych w sytuacji, gdy przedstawiali podrobione dokumenty dotyczące okoliczności zatrudnienia) należy założyć, że sprawca niepodjęwszy określonych czynności miał według okoliczności konkretnego przypadku zarówno obowiązek, jak i możliwość wyprowadzenia z błędu osoby rozporządzającej mieniem oraz że niepodjęcie czynności zmierzających do wyprowadzenia z błędu, a więc wyzyskanie tego stanu świadomości osoby rozporządzającej mieniem – a tym samym popełnienie przestępstwa oszustwa – można sprawcy przypisać. Zamiar bezpośredni popełnienia przestępstwa oszustwa winien obejmować zarówno cel działania sprawcy, jak i sam sposób działania zmierzającego do zrealizowania tego celu. Sprawca musi chcieć użyć takiego a nie innego sposobu działania – w wypadku rozpoznawanej sprawy stworzenia fałszywego przeświadczenia u pokrzywdzonych, że kredytobiorcy i usługobiorcy mają możliwość i zamiar wywiązania się z zawartych umów – w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i cel ten musi przyświecać przy realizowaniu każdego ze znamion przedmiotowych przestępstwa. Zamiar w sferze intelektualnej musi więc obejmować dwa elementy: opisany wyżej sposób zachowania sprawcy, a także sprawca musi mieć świadomość, że co najmniej może uzyskać korzyść majątkową z planowanego zachowania w wyniku zastosowanego sposobu działania oraz świadomość więzi przyczynowej łączącej podejmowane przez niego działania z niekorzystnym rozporządzeniem mieniem. Elementy przedmiotowe oszustwa muszą mieścić się w świadomości sprawcy i być objęte jego wolą.

W realiach przedmiotowego postępowania, oskarżeni J. L., R. P., D. C. i A. K. (1) współdziałający w popełnieniu przestępstw

w szczególności z Ż. K. i Ł. K. (1), posługiwali się w znacznej mierze cudzymi danymi osobowymi, co nie było zgodne z rzeczywistym stanem rzeczy, uprawdopodobnili tym samym informacje przekazywane pokrzywdzonym wraz z fałszywymi dokumentami dotyczącymi zatrudnienia i wysokości osiąganych zarobków, co do ich zamiaru i możliwości wywiązania się z zaciąganych zobowiązań

o charakterze pieniężnym. Niewątpliwie pomiędzy skutkiem w postaci niekorzystnego rozporządzenia mieniem – umożliwieniem korzystania z karty kredytowej, wypłatą gotówki z pożyczki czy wydaniem aparatu telefonicznego wraz z kartą SIM i możliwością korzystania z połączeń telekomunikacyjnych, a wprowadzeniem podmiotów pokrzywdzonych w błąd istniał adekwatny związek przyczynowy. Gdyby bowiem nie istniało przekonanie

u operatorów sieci telefonii komórkowych i instytucji finansowych, że oskarżeni podający się za inne osoby będą uiszczać należności wynikające z umów, nie doszłoby do sprzedaży towarów i zawarcia umów kredytowych, o korzystanie z karty kredytowej oraz o pożyczkę gotówkową. Wprawdzie oskarżeni niekiedy umniejszali rolę w popełnieniu przestępstw, jednak w ocenie Sądu bezpośredni zamiar popełnienia przypisanych w wyroku czynów można wywieść z całokształtu postępowania oskarżonych oraz współdziałających z nimi osób. Oskarżeni D. C., J. L. i

R. P. dysponowali podrobionymi przez siebie i inne osoby, w tym Ż. K., dokumentami, wspólnie z Ł. K. (2) załatwiali formalności związane ze sfinalizowaniem umowy i transakcji. Na zamiar działania w oczekiwaniu osiągnięcia korzyści majątkowej wskazuje, że nabywane telefony komórkowe były natychmiast sprzedawane, a uzyskanymi pieniędzmi sprawcy dzielili się zgodnie ze wzajemnymi uzgodnieniami. Żaden z nich nie miał również zamiaru regulowania należności – rat kredytowych i rachunków za świadczenie usług telefonicznych. Dodatkowo w sytuacji, gdy miało miejsce wyłudzenie kredytu, sprawcy swoim zachowaniem wypełniali znamiona występku z art. 297 § 1 k.k.

Kumulatywny zbieg przepisów art. 297 § 1 k.k. i 286 § 1 k.k. zachodzi między innymi wtedy, gdy sprawca przedkładając dokumenty podrobione, przerobione lub poświadczające nieprawdę, albo dokument nierzetelny czy nierzetelne pisemne oświadczenie dotyczące okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wsparcia finansowego, dąży do uzyskania kredytu, pożyczki albo innej formy wsparcia finansowego, o którym mowa w art. 297 § 1 k.k. i jednocześnie uzyskując to świadczenie doprowadził podmiot udzielający tejże formy wsparcia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Powyższa ocena niewątpliwie odnosi się do czynów przypisanych oskarżonym w niniejszej sprawie w pkt I, IV, VIII, IX i XII wyroku. Przedmiotem ochrony w art. 297 § 1 k.k. jest zabezpieczenie prawidłowości i rzetelności w zakresie przyznawania i wykorzystywania kredytów, pożyczek pieniężnych i innych form wsparcia finansowego, o których mowa w cytowanym przepisie. Zachowanie sprawcy polega na przedłożeniu dokumentów o wyżej opisanych cechach o istotnym znaczeniu dla uzyskania tegoż wsparcia. Przepis art. 286 § 1 k.k. chroni natomiast własność lub inne prawa majątkowe do mienia. Oskarżeni L., P. i C., jak wyżej wskazano, mieli pełną świadomość, iż przedkładają dokumenty poświadczające nieprawdę odnośnie rzekomego zatrudnienia, gdyż zawierały one cudze dane osobowe, pozyskane z bazy klientów Ł. K. (1), informacje dotyczące pracodawców również nie polegały na prawdzie. Wskazane firmy nie zatrudniały pracowników na których nazwiska wypełniono zaświadczenia. Oskarżeni działali w zamiarze bezpośrednim, kierunkowym, w celu uzyskania kredytów na zakup stosunkowo wartościowych przedmiotów i kredytów gotówkowych. Do popełnienia przestępstwa z art. 297 § 1 k.k. wystarczające jest już samo przedłożenie podrobionego, przerobionego lub poświadczającego nieprawdę dokumentu, w realiach niniejszej sprawy było to pisemne oświadczenie o zatrudnieniu i wysokości osiągniętych zarobków. Nadto opisane dokumenty były nie tylko istotne dla uzyskania wsparcia finansowego, ale były wręcz niezbędne do tego celu, albowiem już nawet z doświadczenia życiowego wiadomo, że osoba fizyczna ubiegająca się o kredyt, oprócz tego, że winna potwierdzić swoją tożsamość, obowiązana jest wykazać, że jest sytuacja majątkowa będzie pozwalająca na wywiązanie się z obowiązku zwrotu pożyczonej kwoty również z ewentualnymi odsetkami i innymi ciężarami. W tym celu kredytobiorca zwykle przedkłada zaświadczenie o zarobkach, umowę o pracę lub inny dokument pozwalający na dokonanie oceny jego kondycji finansowej i możliwości płatniczych. Oskarżeni nie zamierzali spłacać zaciągniętych zobowiązań, nie mieli również ku temu finansowych możliwości. Nie tylko zatem działali w celu uzyskania wsparcia finansowego, ale również została z tego osiągnięta korzyść majątkowa, czy to przez oskarżonych, czy inne współdziałające z nimi osoby, objęte innym prawomocnie zakończonym postępowaniem lub co do których akt oskarżenia nie został skierowany.

Jednocześnie, odmiennie niż zaproponował oskarżyciel publiczny, zdaniem Sądu oskarżona A. K. (1) swoim zamiarem obejmowała nie tylko samo dokonanie oszustwa, ale i – wykorzystując zajmowane stanowisko – kwestię posłużenia się podrobionymi dokumentami i dokumentami o których mowa w art. 297 § 1 k.k. Okoliczności sprawy wskazują bowiem, że gdyby nie aktywny, istotny udział A. K. (1), proceder wyłudzeń w którym udział mieli pozostali oskarżeni i Ł. K. (1) nie mógłby się udać. Z samego faktu, że oskarżona nie podrabiała dokumentów nie oznacza, iż swoim zachowaniem nie wyczerpała również znamion występku z art. 270 § 1 k.k. Doskonale wiedziała, podobnie jak podstawione osoby, iż dokumenty dotyczące rzekomych kredytobiorców, nie odpowiadają prawdzie. Nie weryfikowała danych z dowodu osobistego, co więcej, akceptowała to, że wnioski kredytowe są składane z zamiarem wyłudzenia i przekazywała je, po wstępnej akceptacji, do banku. Zwidziała, że ma miejsce wyłudzenie, brała udział w przygotowaniu proceduru i czerpała z niego zyski. Gdyby w istocie rzetelnie wykonywała swoje obowiązki, nie przyjąłaby dokumentów od klienta, z uwagi na podejrzenie oszustwa. A. K. (1)

pozostawała w zażyłych stosunkach z Ł. K. (2), o czym świadczy analiza połączeń telefonicznych, znała również D. C. i R. P.. Sposób działania A. K. (1) świadczy o istotnym wpływie na przyjęcie i nadanie biegu wnioskowi kredytowemu, wykraczającym poza zwykłe pomocnictwo czy milczącą akceptację, inaczej niż w przypadku J. L., co do czynu przypisanego w pkt IX wyroku. Znamienne jest, iż właśnie wnioski kredytowe sporządzane przez A. K. (1) w punkcie kredytowym w sklepie (...) okazały się noszącymi znamiona przestępstwa.

Za przypisane oskarżonemu R. P. przestępstwo, przy zastosowaniu art. 37a k.k. i art. 11 § 3 k.k., na mocy art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 34 § 1, § 1a pkt 1 k.k., § 2 k.k.

w zw. z art. 35 § 1 k.k., Sąd skazał oskarżonego **R. P.** na karę 8 miesięcy ograniczenia wolności, zobowiązując do wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym.

Przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. zagrożone jest karą pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8, zatem wymierzona na zasadzie art. 37a k.k. kara nie jest nadmiernie surowa. Sąd doszedł do przekonania, iż wina oskarżonego R. P. w niniejszej sprawie nie budzi wątpliwości. W chwili popełnienia zarzucanego czynu oskarżony był osobą dorosłą, nie zachodziły przy tym okoliczności wyłączające jego poczytalność lub wskazujące, że nie zdawał on sobie sprawy z bezprawności swojego zachowania. W rezultacie należało dojść do wniosku, że oskarżony mając możliwość postępowania zgodnie z normami prawnymi zakazującymi podjętego przez niego zachowania, nie dał posłuchu tym normom.

Rozważając kwestię kary, Sąd miał na względzie niemały stopień społecznej szkodliwości czynu, którego dopuścił się oskarżony oraz podobny stopień jego zawinienia. Oskarżony godził w dwa dobra prawem chronione, jakim jest cudze mienie i prawa majątkowe, wiarygodność dokumentów oraz prawidłowość działalności instytucji finansowych, nie znajdował się w żadnych szczególnych okolicznościach motywacyjnych, a u źródeł jego pobudek, leżała najprawdopodobniej chęć osiągnięcia w łatwy sposób niemałej korzyści majątkowej, co należy ocenić jako wysoce karygodne. Jako okoliczność łagodzącą Sąd poczytał dotychczasową niekaralność oskarżonego, przyznanie się do winy i wyrażoną skuczę.

W ocenie Sądu kara 8 miesięcy ograniczenia wolności poprzez wykonywanie nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym, jest współmierna do stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonego czynu, stopnia zawinienia R. P. oraz spełni należycie wymogi prewencji ogólnej i szczególnej. Wymierzając oskarżonemu karę Sąd miał na względzie prymat kar wolnościowych, uznając iż orzeczenie w niniejszej sprawie kary pozbawienia wolności stanowiłoby karę nadmiernie surową. W ocenie Sądu odbycie przez oskarżonego kary w warunkach ograniczenia wolności w postaci wykonywania kontrolowanej pracy na cele społeczne, odniesie rzeczywisty pozytywny wpływ na postawę życiową oskarżonego oraz pozwoli na uświadomienie sobie przez oskarżonego niewłaściwości jego postępowania, jak również będzie dostateczną gwarancją powodzenia resocjalizacji i zapobiegnie powrotowi oskarżonego do przestępstwa.

Jednocześnie Sąd zobowiązał oskarżonego R. P. do powstrzymywania się od nadużywania alkoholu i do uczestnictwa w oddziaływaniach korekcyjno-edukacyjnych, mając na względzie, iż oskarżony, prowadził tryb życia nieadekwatny do wieku, nadużywał środków psychoaktywnych. W ocenie Sądu, rozstrzygnięcie to powinno wzmocnić wychowawcze oddziaływanie wydanego orzeczenia, wyeksponować w świadomości oskarżonego naganny charakter popełnionego czynu, a nadto przyczynić się do zadośćuczynienia społecznemu poczuciu sprawiedliwości.

W pkt IV wyroku, Sąd wymierzył oskarżonej A. K. (1) karę 10 miesięcy pozbawienia wolności i 100 stawek dziennych grzywny po 15 zł każda stawka, w pkt VIII i IX wyroku wymierzono oskarżonemu J. L. kary odpowiednio roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności, zaś w pkt XII i XIII wyroku – wymierzono oskarżonemu D. C. kary odpowiednio 10 miesięcy i roku pozbawienia wolności.

Przestępstwo z art. 286 § 1 k.k., który to przepis na zasadzie art. 11 § 3 k.k., stanowił każdorazowo podstawę wymiaru kary, zagrożone jest karą pozbawienia wolności od

6 miesięcy do lat 8, zatem wymierzone kary mieszczą się zdecydowanie w dolnych granicach zagrożenia ustawowego, niż choćby nawet jego połowy. Wymierzone wymienionym oskarżonym kary jednostkowe pozbawienia wolności są w ocenie Sądu adekwatne zarówno do stopnia winy oskarżonych, jak i stopnia społecznej szkodliwości czynu, które w obu przypadkach należy uznać za stosunkowo znaczne. Oskarżeni L., K.

i C. bowiem w sposób zdeterminowany i przemyślany wystąpili przeciwko cudzemu mieniu, wiarygodności dokumentów i prawidłowości funkcjonowania instytucji finansowych. Obok rozmiaru wyrządzonej szkody sięgającej każdorazowo kwot od kilku tysięcy złotych, Sąd wziął pod uwagę także fakt działania oskarżonych niewątpliwie wedle ułożonego planu, w sposób konsekwentny oraz wymagający szczegółowych przygotowań, wspólnie z innymi osobami, a także wysokie nasilenie złej woli. Zachodzi ponadto znaczny rozdzźwięk pomiędzy powinnym a rzeczywistym zachowaniem się oskarżonych, biorąc pod uwagę normy zachowania zgodnego z prawem, zatem stopień winy A. K. (1), J. L. i D. C. należy uznać za znaczny.

Analizując cele zapobiegawcze i wychowawcze w stosunku do sprawców Sąd uwzględnił jako okoliczność przemawiającą przy wymiarze kary na korzyść oskarżonych L. i C. przyznanie się do popełnienia zarzuczanych im czynów

i ujawnienie przestępczego procederu przed organami ścigania. Na niekorzyść oskarżonych D. C. i J. L. Sąd poczytał natomiast wielokrotną karalność za przestępstwa umyśle, w tym występki przeciwko mieniu, co świadczy o nieskuteczności dotychczas stosowanych środków reakcji karnej, zdemoralizowaniu oskarżonych i ich rażącej niepoprawności. Oskarżeni po raz kolejny popełnili bowiem przestępstwa między innymi przeciwko mieniu, dwukrotnie wykorzystując podobny sposób działania, zaś A. K. (1) nadużyła zajmowanego stanowiska. Sąd zważył też na potrzeby w zakresie świadomości prawnej społeczeństwa, a to w celu unaocznienia, że za czyny o takim stopniu społecznej szkodliwości, z uwagi na zuchwałość i postawę sprawcy, zasługują na przykładową karę. Reasumując powyższe, Sąd uznał, że wobec zdecydowanej przewagi ilościowej i jakościowej okoliczności obciążających nad łagodzącymi wymierzone każdemu

z oskarżonych kary jednostkowe pozbawienia wolności spełnią wszelkie dyrektywy wymiaru kary. Tylko odpowiednio surowe kary pozbawienia wolności skłonią wymienionych do przestrzegania porządku prawnego w przyszłości i przyczynią się w odpowiedni sposób do wywołania po jego stronie refleksji odnośnie popełnionych czynów. Łagodniejsze kary byłyby we wskazanych okolicznościach traktowane jako wyraz nieuzasadnionej pobłażliwości względem sprawców, wobec ich dotychczasowej drogi życiowej, postępowania wbrew obowiązującym przepisom i nie spełniłyby celów kary tak w stosunku do A. K. (1), J. L. i D. C., jak również w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Wedle dyspozycji art. 115 § 4 k.k. korzyść majątkowa to korzyść zarówno dla sprawcy czynu zabronionego, jak i dla kogo innego. Obok kary pozbawienia wolności, Sąd – na zasadzie art. 33 § 1, § 2 i § 3 k.k. – wymierzył oskarżonej A. K. (1), działającej w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dla siebie i innej osoby, karę 100 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość stawki na kwotę 15 zł. Orzeczenie kary majątkowej jest w rozpatrywanym przypadku celowe. Zdaniem Sądu, w odniesieniu do sankcji majątkowych za przestępstwa przeciwko mieniu, jakie popełniła oskarżona, istotna jest również odpowiednio wyważona dolegliwość finansowa, mająca niewątpliwie charakter represji, ale również stanowiąca środek o istotnym znaczeniu wychowawczym. Kara ta pozwoli przy tym unaocznic sprawcy choć w minimalnym stopniu rzeczywistą szkodliwość popełnionego przestępstwa skierowanego przeciwko prawidłowości działania podmiotów udzielających wsparcia finansowego, związanych w realiach niniejszej sprawy z ryzykiem zawierania umów pożyczek i wypłatą środków pieniężnych oraz przeciwko mieniu cudzemu. Wymierzając stawkiienne grzywny, Sąd kierował się wyżej wskazanymi dyrektywami wymiaru kary, szczególnie zaś wziął pod uwagę wartość szkody spowodowanej przestępstwem. Ustalając zbliżoną do minimalnej ustawową wysokość stawek dziennych Sąd zważył na dochody oskarżonej, jej warunki osobiste i stosunki majątkowe, które to wskazują, że możliwości płatnicze oskarżonej A. K. (1) kształtują się raczej na średnim poziomie, tym bardziej wobec nałożenia w wyroku obowiązku o charakterze odszkodowawczym.

W oparciu o art. 69 § 1 i § 2 k.k. i art. 70 § 1 k.k., wykonanie orzeczonej w stosunku do oskarżonej A. K. (1) kary pozbawienia wolności Sąd warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 4 lata, ustalając go zatem na

średnim przewidzianym przez ustawę karną poziomie. Sąd uwzględnił przede wszystkim sposób życia wymienionej przed popełnieniem przestępstwa, zgodny z obowiązującymi normami prawnymi, co uzasadnia przekonanie, iż wobec oskarżonej dla zweryfikowania pozytywnej prognozy kryminologicznej nie jest uzasadniony zbyt długi okres próby. Jednocześnie już sama świadomość wydanego wyroku skazującego i orzeczenia kary izolacyjnej winna odnieść pożądany i oczekiwany skutek wychowawczy, a także zaspokoić społeczne poczucie sprawiedliwości i szeroko rozumiane cele ogólnoprewencyjne. Zdaniem Sądu, kara w powyższym kształcie będzie wystarczająca dla osiągnięcia wobec oskarżonej A. K. (1) celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa, z drugiej zaś strony – uwzględni dyrektywy z art. 58 § 1 k.k. należy zauważyć, iż oskarżona dopuściła się umyślnego występku, wykorzystując zajmowane stanowisko, a nadto jest osoba karaną za przestępstwa podobne.

Wobec wypełnienia przez oskarżoną przesłanek opisanych w art. 41 § 1 k.k., Sąd orzekł wobec A. K. (1) zakaz zajmowania stanowiska związanego z pracą w banku lub innej instytucji zajmującej się udzielaniem wsparcia finansowego, wymienionych w art. 297 § 1 k.k., na okres roku. Oskarżona przy popełnieniu przestępstwa nadużyła zajmowanego stanowiska i swoim zachowaniem pokazała, iż dalsze wykonywanie przez nią zawodu związanego z pracą w opisanych instytucjach mogłoby zagrozić istotnym dobrom chronionym prawem, jakim są mienie, bezpieczeństwo obrotu gospodarczego, wiarygodność dokumentów i prawidłowość udzielania wsparcia finansowego. Uniemożliwienie A. K. (1) choć w minimalnym stopniu zajmowania stanowisk związanych z udzielaniem wsparcia finansowego wzmocni wychowawcze oddziaływanie kary i będzie zgodne ze społecznym poczuciem sprawiedliwości.

Jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone wobec J. L. w pkt VIII i IX wyroku Sąd połączył i w ich miejsce wymierzył oskarżonemu karę łączną roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Wybierając zasadę łączenia kar, uznał, że nie zachodzą przesłanki do pełnej kumulacji. Kumulacja kar stanowi bowiem dolegliwość, która przekraczałaby potrzeby resocjalizacyjne. Z drugiej zaś strony nie zachodzą przesłanki do pełnej absorpcji kary. Analizując realia przedmiotowej sprawy niewątpliwie jest to, że oskarżony J. L. dopuścił się przypisanych mu przestępstw w niezbyt długim odstępie czasu, w odstępie kilku dni; w obu przypadkach oskarżony działał umyślnie z zamiarem bezpośrednim. Niemniej, czyny te podlegały odmiennej kwalifikacji oraz godziły w różne choć zbliżone dobra prawne. Opisane względy zadecydowały o tym, że Sąd zastosował zasadę asperacji. Jednocześnie brak było podstaw do warunkowego zawieszenia wykonania wobec oskarżonego J. L. kary łącznej pozbawienia wolności. Oskarżony w żaden sposób nie dokonuje weryfikacji swojego postępowania, nie skutkują stosowane wobec niego kary i środki probacyjne.

Sąd połączył jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone wobec oskarżonego D. C. w pkt XII i XIII wyroku i w ich miejsce wymierzył temu oskarżonemu karę łączną roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Decydujące znaczenie przy wymiarze kary łącznej ma wzgląd na prewencyjne oddziaływanie kary, w znaczeniu prewencji indywidualnej i ogólnej (M. Szewczyk: „Kara łączna w polskim prawie karnym”, Kraków 1981, s. 78). Wymierzając karę łączną uwzględnić należy głównie związek podmiotowo-przedmiotowy zachodzący między poszczególnymi przestępstwami. Im bardziej jest on ścisły, tym bardziej powinno się stosować zasadę absorpcji poszczególnych kar. Przez związek ten należy rozumieć podobieństwo rodzajowe zbiegających się przestępstw, motywację i czas popełnienia każdego z nich. Popełnienie dwóch lub więcej przestępstw jest istotnym czynnikiem prognostycznym, przemawiającym za orzekaniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy absorpcji. Absorpcję kar należy stosować bardzo ostrożnie, biorąc pod uwagę negatywną co do sprawcy – przesłankę prognostyczną, jaką jest popełnienie kilku przestępstw. Całkowitą absorpcję można zastosować albo wtedy, gdy wszystkie czyny wykazują bardzo bliską więź podmiotową i przedmiotową, albo orzeczone za niektóre z czynów kary są tak minimalne, że w żadnym stopniu nie mogłyby rzutować na karę łączną, albo też istnieją jakieś inne szczególne okoliczności dotyczące osoby oskarżonego. Im bliższy związek pomiędzy przestępstwami pozostającymi w zbiegu tym większe znaczenie zyskuje zasada absorpcji, im mniejszy – zasada kumulacji.

Sąd, wybierając zasadę łączenia kar, uznał, że nie zachodzą przesłanki do pełnej kumulacji. Kumulacja kar stanowi dolegliwość, która przekraczałaby potrzeby resocjalizacyjne. Z drugiej zaś strony nie zachodzą przesłanki do pełnej absorpcji kary. Analizując realia przedmiotowej sprawy niewątpliwie jest to, że oskarżony D. C. dopuścił się przypisanych mu przestępstw w niezbyt długim odstępie czasu, nie przekraczającym dwóch miesięcy; w obu przypadkach oskarżony działał umyślnie z zamiarem bezpośrednim. Niemniej, czyny te podlegały odmiennej kwalifikacji oraz godziły w różne choć zbliżone dobra prawne. Te względy zadecydowały o tym, że Sąd zastosował zasadę asperacji.

Sąd uznał również, że istnieją względem oskarżonych A. K. (1) i D. C. przesłanki do warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonych kar jednostkowych i kary łącznej pozbawienia wolności (pkt V i XV wyroku).

Podstawą rozstrzygnięcia każdorazowo był art. 69 § 1 i § 2 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k.

W tym miejscu należy wskazać, iż Sąd zastosował omawiane przepisy w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 20 marca 2015 r.), która w odniesieniu do wspomnianych przepisów weszła w życie z dniem 01 lipca 2015 r. Mając na uwadze treść art. 4 § 1 k.k., Sąd rozważył, który stan prawny był dla oskarżonych względniejszy. Wobec faktu, że przypisane wyrokiem czyny popełnione zostały przez oskarżonych przed dniem 1 lipca 2015 r., natomiast wyrok wydano już po tej dacie, zachodziła konieczność zastosowania art. 4 § 1 k.k. regulującego sposób rozstrzygnięcia kolizji ustaw w czasie. Przepis ten stanowi, że co do zasady w przypadku kolizji ustaw stosuje się ustawę nową, chyba że ustawa obowiązująca poprzednio jest względniejsza dla sprawcy. Uznać należało, że korzystniejszym w badanych przypadkach było zastosowanie przepisów obowiązujących poprzednio, gdyż w oparciu o przepisy w obecnym brzmieniu – wobec faktu, iż oskarżony D. C. w czasie popełnienia przypisanych mu czynów był uprzednio skazany na karę pozbawienia wolności – niemożliwe byłoby zastosowanie względem niego omawianej instytucji. Powyższe kreowałoby sytuację mniej korzystną dla oskarżonego. W związku z tym, ustawa obowiązująca poprzednio jest dla wymienionego względniejsza. W rezultacie, odstąpiono od zasady wynikającej z treści art. 4 § 1 k.k., gdzie ustawodawca przewidział priorytet stosowania ustawy nowej (obowiązującej w czasie orzekania) nad ustawą starą (obowiązującą w czasie popełnienia przestępstwa) (por. wyrok SN z dnia 18 lutego 2009 r., III KK 349/2008, LexPolonica nr 2039016).

Sąd miał na względzie pogląd wyrażony w orzecznictwie, iż sam fakt uprzedniej karalności nie wyklucza w każdym przypadku pozytywnej prognozy kryminologicznej,

a tym samym stosowania środków probacyjnych czy kar wolnościowych. Świadczy o tym regulacja zawarta w art. 69 § 3 k.k. (w brzmieniu sprzed nowelizacji dokonanej z dniem 01 lipca 2015 r.) (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2011 r., III KK 198/11, Biul. PK 2012, nr 1, s. 22-23). Zgodnie z treścią art. 58 § 1 k.k. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r.) kara ta bez warunkowego zawieszenia wykonania orzekana winna być jedynie wówczas, gdy cele kary zrealizuje jedynie takie rozstrzygnięcie. Oznacza to, że kara pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia wykonania powinna być orzekana wobec sprawców na tyle zdemoralizowanych, że jakiegokolwiek inne oddziaływanie byłoby bezskuteczne. Taka sytuacja względem oskarżonego D. C. nie zachodzi. Fakt skazania na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, pozwoli oskarżonemu na pozytywną refleksję dotyczącą tego przestępstwa i zapobiegnie ponownemu naruszeniu porządku prawnego. Tym samym dyrektywy z art. 69 § 1 i § 2 k.k. nakazywały warunkowe zawieszenie wymierzonej kary pozbawienia wolności. Zdaniem Sądu, okres próby wynoszący 5 lat jest niezbędny do weryfikacji postawionej wobec oskarżonego D. C. pozytywnej prognozy kryminologicznej. Należało wziąć bowiem pod uwagę uprzednią karalność oskarżonego. W odniesieniu zaś do oskarżonej A. K. (1) Sąd miał na uwadze, że również w jej przypadku przepisy obowiązujące uprzednio były względniejsze. Ustawodawca umożliwił bowiem warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności nie przekraczającej lat 2, podczas gdy obecnie obowiązujące przepisy dopuszczają warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności orzeczonej w wymiarze nieprzekraczającym roku. Dodatkowo, za wyjątkiem oskarżonego R. P., o czym wskazano powyżej, w odniesieniu do oskarżonych w niniejszej sprawie korzystniejsze były uprzednio obowiązujące przepisy dotyczące nałożenia obowiązku, o którym mowa w art. 46 § 1 k.k., z uwagi na niestosowanie przepisów prawa cywilnego.

Na zasadzie art. 46 § 1 k.k., w pkt II, VI, XI i XVI wyroku, Sąd orzekł o obowiązku naprawienia przez oskarżonych: R. P., A. K. (1), J. L. i D. C. szkody wyrządzonej przestępstwami w całości, w przypadku ustalenia współsprawstwa co do przypisanych czynów – również solidarnie z innymi zobowiązanymi, w tym na mocy wyroków Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 27 kwietnia 2015 roku w sprawie o sygn. akt IX K 203/13 oraz Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia

10 kwietnia 2014 roku w sprawie o sygn. akt II K 884/13 (wobec M. P.). W ocenie Sądu, dopuszczalne jest orzeczenie wymienionego środka karnego w postaci zobowiązania solidarnego, gdyż w interesie pokrzywdzonego jest możliwość uzyskania zaspokojenia z dowolnie wybranego majątku. Skoro oskarżeni działali wspólnie i w porozumieniu, odpowiedzialni są za naprawienie szkody w całości.

Sąd orzekł o przepadku dowodów rzeczowych – dokumentów służących do popełnienia przestępstwa, tj. dokumentów na nazwisko M. D..

Nadto Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokatów M. K. (1)

i G. K. koszty obrony z urzędu udzielonej oskarżonym R. P. i J. L. w niniejszym postępowaniu wedle norm przepisanych i przy uwzględnieniu zaliczki na poczet podatku od towarów i usług, albowiem nie zostały uiszczone w całości ani w części.

Sąd częściowo obciążył R. P., A. K. (1), J. L. i D. C. wydatkami postępowania w części związanej ze sprawą każdego z nich

i zasądził od oskarżonych opłaty na rzecz Skarbu Państwa, nie znajdując podstaw do zwolnienia wymienionych w większym zakresie od tego obowiązku, albowiem każdy, kto przez swoje zachowanie spowodował wszczęcie postępowania karnego, zobowiązany jest do poniesienia jego kosztów. Oskarżeni, poza J. L., osiągają dochody i zdaniem Sądu są w stanie nie tylko uzyskać środki na własne utrzymanie, ale i na uiszczenie części kosztów należnych Skarbowi Państwa. Obciążenie wydatkami postępowania w większym stopniu byłoby zaś nadmiernie uciążliwe z uwagi na dość znaczną wysokość poniesionych kosztów sądowych i obowiązki o charakterze finansowym nałożone na oskarżonych

w niniejszej sprawie i fakt pozbawienia woli oskarżonego L..